

Οι βασίλισσες ήλθαν στη χώρα

Κατερίνα Θεοδωρακοπούλου

Ήτανε μια χώρα πανέμορφη. Είχε βουνά πευκόφυτα και θάλασσες καταγάλανες και λίμνες και ρυάκια κελαριστά και μεγάλα καταπράσινα δένδρα και λουλούδια όλων των χρωμάτων που μοσχοβολούσαν και φρούτα πεντανόστιμα. Κι όταν ο ήλιος ανέτελλε την αυγή τα νερά άστραφταν κρυστάλλινα κι όλα τα λουλούδια άνθιζαν και ευωδίαζαν.

Κανείς όμως δεν πήγαινε να την επισκεφθεί και όλοι απέφευγαν να περάσουν ακόμη από κει και έλεγαν μεταξύ τους ψιθυριστά: Είναι η χώρα της ντροπής.

Όλες οι γιαγιάδες που ζούσανε εκεί λέγανε πως τα παλιά τα χρόνια είχε κι άλλο όνομα πολύ ωραίο. Μα όλοι το είχανε ξεχάσει πριν από χρόνια. Εκεί όλοι γκρίνιαζαν, τσακώνονταν και έκλεβαν. Οι άρχοντες ήτανε οι πιο μεγάλοι καβγατζήδες και κλέφτες... Στη χώρα αυτή οι άνθρωποι όταν δεν καβγαδίζανε κλαίγανε.

Μια μέρα μια άλλη γιαγιά που πήγαινε στο χωριό της, το «καλό νοικοκυριό» έχασε τον δρόμο της και πήρε το δρόμο για το «κακό χωριό του καυγά». Όταν έφθασε κατάλαβε πως είχε κάνει λάθος μα δεν είχε πια δύναμη να γυρίσει πίσω στο χωριό της κι έτσι κάθησε χάμω σε μια πέτρα στο χώμα να ξεκουραστεί. Και ξαφνικά είδε πλάι της ένα μικρό κορίτσι ξαπλωμένο στη γη. Είχε δυό κοτσίδες, η μια ήτανε ξέπλεκη και τα μαλλιά της είχανε ανακατευτεί με το χώμα. Μα το μικρό κορίτσι δε νοιαζότανε για τα λασπωμένα μαλλιά της, έκλαιγε τόσο πολύ που δεν είδε τη γιαγιά. Η γιαγιά όμως την πλησίασε και της χαϊδεψε το κεφάλι.

-Γιατί κλαις κοριτσάκι; τη ρώτησε, και τη χαϊδεψε και τη φιλούσε...

Γιατί τ' αδέρφια μου καβγαδίσανε το πρωί, παίζανε ξύλο και με χτυπήσανε πολύ.

Γιατί; ρώτησε η γιαγιά έκπληκτη.

-Μα εδώ σ' αυτή τη χώρα έτσι κάνουν, δεν το ξέρεις, γκρίνιαξε το κοριτσάκι.

-Δηλαδή πώς; ρώτησε πάλι η γιαγιά.

-Δεν το ξέρεις; Εδώ μαθαίνουμε στο σχολείο να κλέβουμε και να δέρνουμε κι όλη τη μέρα κλαίμε.

Η γιαγιά χαϊδεψε το κοριτσάκι στα μαλλιά και της είπε γλυκά.

-Μην κλαις, κάποτε θα βάλουνε μυαλό και οι δικοί σου κι όλα θ' αλλάξουν.

Εγώ τώρα που ξεκουράστηκα, θα πάω στον δικό μου τον τόπο και θα ρωτήσω τον πιο σοφό παππού τι να κάνετε για ν' αλλάξετε και να 'ρθει και η αγάπη και η χαρά στον τόπο σας.

Έφυγε η γιαγιά μα κράτησε τον λόγο της και γύρισε πάλι.

-Έμαθα, της είπε, πως υπάρχει ένα άλλο χωριό, όπου ζούνε μόνο βασίλισσες. Αυτές γεννάνε τα παιδιά τους με τραγούδια και πριν γεννήσουνε τους τραγουδάνε, τα χαϊδεύουνε γλυκά, όταν είναι τα μωρά στην κοιλιά τους και τους λένε τα πιο γλυκά παραμύθια. Και τους εξηγούνε με τραγούδια πώς να γίνουνε βασίλισσες και βασιλιάδες και πώς να δίνουνε αγάπη και χαρά. Σ' αυτό το χωριό γεννιούνται μόνον βασίλισσες και βασιλιάδες. Και αν μια βασίλισσα δεχθεί να έρθει στη χώρα σας, όλα θ' αλλάξουν.

Το κοριτσάκι αγκάλιασε τη γιαγιά και η γιαγιά τη ρώτησε

-Πώς σε λένε; Όλο έκλαιγες και δεν έμαθα το όνομά σου.

-Ρηνούλα, είπε το κοριτσάκι. Σ' ευχαριστώ για τα νέα που μου έδωσες και αύριο θα ξεκινήσω να πάω στο χωριό που ζούνε οι βασίλισσες.

Ξεκίνησε λοιπόν το κοριτσάκι και πήρε και το χάρτη που της έδωσε η γιαγιά και άρχισε να περπατάει. Στο δρόμο κουράστηκε μα συνάντησε ένα μικρό γαϊδαρο. Πήγε κοντά του και τον παρακάλεσε:

-Με πάς στο χωριό που ζούνε οι βασίλισσες γιατί κουράστηκα;

Το γαϊδουράκι άνοιξε το μεγάλο του το στόμα και της χαμογέλασε.

-Πολύ μ' αρέσει να πηγαίνω εκεί, της είπε. Ανέβα πάνω στην πλάτη μου να σε πάω και να δεις τι ωραία θα περάσουμε όταν φθάσουμε. Εκεί είναι τόσο ωραία που δεν μπορείς να φαντασθείς.

Το κοριτσάκι ανέβηκε στην πλάτη του γαϊδάρου και στο δρόμο πήρανε και τη γιαγιά και κείνος γύρισε το κεφάλι του και της φίλησε. Ύστερα ξεκίνησε για τη χώρα όπου ζούνε οι βασίλισσες.

Όταν φθάσανε από παντού ακούγονταν τραγούδια. Ο γαϊδουράκος σταμάτησε σ' ένα σπίτι γεμάτο τριανταφυλλιές κι ύστερα τραγούδησε... Μάλιστα ο γαϊδουράκος τραγούδησε και κουνούσε χαρούμενος τ' αυτιά του.

Τότε άνοιξε η πόρτα και βγήκανε τρεις κοπέλες πεντάμορφες, στο κεφάλι τους φορούσανε κορώνες από λουλούδια και φρούτα. Η γιαγιά κατέβηκε και βοήθησε τη Ρηνούλα να κατέβει. Ύστερα έκανε υπόκλιση στις βασίλισσες. Το σπίτι ήτανε ένα μικρό παλατάκι, όπου φυτρώνανε λουλούδια παντού στον κήπο. Στα δωμάτια και από παντού ακούγονταν τραγούδια. Βγήκανε ακόμα τρεις βασίλισσες από την κουζίνα, πεντάμορφες κι αυτές, με κορώνες από λουλούδια και φρούτα και φέρανε μεγάλους δίσκους γεμάτους φράουλες. Περιποιηθήκανε τη Ρηνούλα και τη γιαγιά και τους δώσανε και πεντανόστιμα γλυκά και φρούτα.

Ύστερα τις ρωτήσανε αν όλα πάνε καλά. Και η Ρηνούλα κλαίγοντας τους διηγήθηκε για τη χώρα της και τους ζήτησε να τη βοηθήσουν.

Οι βασίλισσες άκουσαν προσεκτικά. Έπειτα κάθισαν στην άκρη και συζήτησαν μεταξύ τους ώρα πολλή. Τότε αποφάσισαν να βοηθήσουν και κατέστρωσαν το σχέδιό τους.

Πάντρεψαν λοιπόν με βασιλόπουλα είκοσι βασιλοπούλες και τις έστειλαν στη χώρα της Ρηνούλας. Ήτανε τόσο όμορφες με τις κορώνες από λουλούδια στο κεφάλι τους, τόσο γελαστές και τραγουδούσανε, καθώς εργαζόνταν, μαζί με τους άντρες τους όλη μέρα. Ύστερα από λίγο καιρό φούσκωσε η κοιλίτσα τους και περιμένανε τα μωρά τους. Τότε αρχίσανε να χαϊδεύουνε τις κοιλίτσες τους, να μιλάνε στα μωρά τους και να τους τραγουδάνε. Διάλεγαν χαρούμενα χρώματα για να φορέσουν και μιλούσαν στα μωρά τους με γλυκές κουβέντες. Κάθε ζευγάρι μετά από λίγα χρόνια είχε έξι μωρά. Ήτανε σπουδαία παιδιά γεμάτα αγάπη, σοφά παιδιά και όλοι στο χωριό έβλεπαν και θαύμαζαν.

Πρώτα η θυγατέρα του δασκάλου, όταν παντρεύτηκε και περίμενε το μωρό της, πήγε και βρήκε τις βασίλισσες κι έμαθε κι εκείνη πώς να το καλωσορίζει κάθε μέρα. Κι έπειτα πήγε στις βασίλισσες η γυναίκα του Δημάρχου κι ύστερα η γυναίκα του γιατρού και του ταχυδρόμου. Και σιγά-σιγά όλες οι νέες κοπέλες και γυναίκες του χωριού, όταν περίμεναν τα μωρά τους μιμήθηκαν τις βασίλισσες κι άρχισαν κι αυτές να τους γλυκομιλούν, να τα χαϊδεύουν πάνω από την κοιλίτσα τους και να τους εξηγούν πόσο όμορφο είναι το χωριό τους.

Έτσι λίγο-λίγο, χρόνο με το χρόνο όλοι άλλαζαν, γίνανε πιο χαρούμενοι, ευγενικοί, μάθανε ν' αγαπάνε και να μην κλέβουνε. Κι όταν κάνανε οικογένεια ήταν κοντά στις γυναίκες τους και τις βοηθούσαν όπως είδαν στις βασίλισσες. Τους τραγουδούσαν και του μιλούσανε γλυκά. Τα παιδιά που γεννήθηκαν γίνανε σπουδαίοι άνθρωποι και η χώρα της Ρηνούλας όλο και προόδευε, έγινε αγνώριστη. Όλοι ξέχασαν το παλιό της όνομα κι όλοι την είπανε τώρα χώρα της αγάπης.